

PROVOCĂRI

LARISA BĂLAN

Testează-mi durerea de pe vârful limbii
Și sfâșâie-mi zâmbetul lemnos,
Desenează-mi stele pe cerul gurii,
Ca răsuflarea să mi se stingă undeva,
Între răsărit și-apus...

În ochii amorțiți de viforul dulceag,
Revarsă-mi apele unui ocean,
Ca mai apoi să le plâng,
În valea obrazului de porțelan...

Să îmi lași mâna stângă să cadă grea,
Peste stâncile sufletului tău,
Să mângâi lupii care urlă și acum hoinari,
Zdrobindu-ți pietrele în mii de stări...

Împletește-mi genele cu fire de-aur
Și pictează-mi tatuaj de soare amar,
Ce n-a fost desenat nicicând
În colțul paginii chipului murdar...

Petalele de trandafiri mi se desfac
Și cad, rănind podeaua minții,
Dar prin fisuri de amintiri răsar
Idei ce-mi miros a flori de portocal...

Când noaptea întâlnește ziua,
Între buza de sus și cea de jos,
Îți lași sărutul incolor și dragostea haină
Să cadă, îmbrăcându-mi trupul în novocaină...

Hai! Te provoc să mă găsești acolo unde nu-s,
Pe sub cearceafuri albe și pe sub gândul smuls,
Hai! Te provoc să mă rescii, poetule!
Mi-ai tot greșit versul din demența-ți curs...